

Sygn. akt I C 973/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 listopada 2014 roku

Sąd Rejonowy w Świdnicy I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Maria Krużlak

Protokolant: Paulina Wolska

po rozpoznaniu w dniu 14 listopada 2014 roku na rozprawie

sprawy z powództwa B. N.

przeciwko A. W. i K. W.

o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności

I. tytuł wykonawczy w postaci nakazu zapłaty wydanego przez Sąd Rejonowy w Elblągu w dniu 2 czerwca 1999 roku w sprawie sygn. akt V (...) na mocy którego pozwana B. N. zobowiązana była zapłacić powodom A. W. i K. W. kwotę 3.466 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 14 lutego 1999 roku do dnia zapłaty wraz z kosztami postępowania pozbawia wykonalności w części dotyczącej ustawowych odsetek liczonych od dnia 14 lutego 1999 roku do dnia 5 grudnia 2013 roku;

II. dalej idące powództwo oddala;

III. znosi wzajemnie koszty procesu.

Sygn. akt I C 973/14

UZASADNIENIE

Powódka B. N. w pozwie skierowanym przeciwko A. W. i K. W. wnosila o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego w postaci nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym wydanego w dniu 2 czerwca 1999r. przez Sąd Rejonowy w Elblągu w sprawie sygn. akt V (...) zaopatrzonego w klauzulę wykonalności w dniu 8 lipca 1999r. – w całości. W uzasadnieniu żądania podała, że na podstawie tego tytułu w grudniu 2013 r. pozwani wszczęli egzekucję, składając wniosek u Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Elblągu. Powódka została zawiadomiona o wszczęciu egzekucji w styczniu 2014 r., Powołując się na dziesięcioletni termin przedawnienia roszczeń stwierdzonych prawomocnym orzeczeniem sądu, wynikający z art. 125 § 1 k.c. domagała się pozbawienia w całości wykonalności tytułu na podstawie art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c., wskazując, iż zobowiązanie powódki względem pozwanych wygasło na skutek przedawnienia roszczenia.

Pozwani w odpowiedzi na pozew wnieśli o oddalenie powództwa. Podnieśli zarzut przerwania biegu przedawnienia poprzez wszczęcie egzekucji w 1999 r. Postępowanie egzekucyjne prowadzone było przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Dzierżonowie pod sygn. akt II Km (...) i zakończone postanowieniem o umorzeniu egzekucji z uwagi na bezskuteczność egzekucji wydanym w dniu 31 grudnia 2003 r. Na zwróconym tytule wykonawczym Komornik Sądowy uczynił o powyższym wzmiankę. Pozwani ponownie wszczęli postępowanie egzekucyjne na podstawie tego tytułu wykonawczego w 2013 r. Tym samym, w ich ocenie, doszło do przerwania biegu przedawnienia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 2 czerwca 1999r. Sąd Rejonowy w Elblągu Wydział V Gospodarczy wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, którym to nakazem orzekł o obowiązku pozwanej B. N. zapłaty na rzecz powodów A. W. i K. W. – współników Zakładu Produkcji (...) Spółki cywilnej w E. kwoty 3.466 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 14 lutego 1999r. do dnia zapłaty wraz z kosztami 572,40 zł. W dniu 8 lipca 1999 r. Sąd Rejonowy w Elblągu nadał powyższemu tytułowi egzekucyjnemu klauzulę wykonalności.

Dowód: tytuł wykonawczy w aktach sprawy egzekucyjnej Km(...) Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w D. T. M.

W dniu 15 lipca 1999r. wierzyciele A. i K. W. współwłaściciele (...) w E. złożyli wniosek egzekucyjny przeciwko dłużnicze B. N., domagając się wszczęcia egzekucji i wyegzekwowania należności wynikającej z tytułu wykonawczego – nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym w sprawie sygn. akt (...). Sprawa została zarejestrowana pod sygn. akt (...) w kancelarii Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w D.. W toku egzekucji sprzedano nieruchomości dłużniczki, ale wierzyciele A. i K. W. zostali zaspokojeni w części obejmującej kwotę 121,30 zł, ponadto uzyskali zwrot kosztów egzekucji w całości. W dniu 31 grudnia 2003 r. Komornik wydał postanowienie, którym umorzył postępowanie egzekucyjne prowadzone przeciw dłużnicze przez wierzycieli A. i K. W. wobec bezskuteczności egzekucji.

Dowód: wniosek o wszczęcie egzekucji, postanowienie o umorzeniu egzekucji w aktach II (...) Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w D..

Pozwani ponownie wystąpili z wnioskiem o wszczęcie egzekucji w dniu 6 grudnia 2013 r. Wniosek złożyli do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Elblągu. Komornik wykonał czynności polegające na zajęciu wierzytelności i poszukiwaniu majątku. Zawiadomienie o wszczęciu egzekucji doręczone zostało powodce w dniu 27 stycznia 2014 r. po ustaleniu nowego adresu zamieszkania. Wobec wystąpienia zbiegu egzekucji do rachunku bankowego dłużniczki, Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Elblągu przekazał sprawę Komornikowi Sądowemu przy Sądzie Rejonowym w D.T. M.. Postanowienie w tej sprawie zapadło w dniu 25 lutego 2014 r.

Dowód: wezwanie do zapłaty, zajęcia wynagrodzenia i wierzytelności w sprawie(...)Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w D.T. M.

Po sprzedaży mieszkania powodki w toku egzekucji prowadzonej od 1999 roku do 2003 roku, powodka była przekonana o zaspokojeniu wierzycieli, szczególnie wobec faktu, że do 2014 r. nie podejmowali wobec niej działań w celu egzekucji należności.

Dowód: zeznania powodki – 79-80

Sąd zważył:

Roszczenie powodki znajduje oparcie w przepisach kodeksu cywilnego w części obejmującej przedawnienie roszczeń majątkowych. Zgodnie z ogólną regułą wyrażoną w art. 117 § 1 k.c. roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. Wierzytelność pozwanych wobec powodki ma charakter majątkowy a więc ulega przedawnieniu. Zasady ogólne w szczególności co do terminów przedawnienia określają przepisy art. 118 i następne k.c. Do określenia terminu przedawnienia tej wierzytelności ma zastosowanie art. 125 § 1 k.c., gdyż została ustalona orzeczeniem sądu, to jest prawomocnym nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym zaopatrzonym w klauzulę wykonalności. Zgodnie z przywołanym przepisem roszczenie stwierdzone prawomocnym orzeczeniem sądu lub innego organu powołanego do rozpoznawania spraw danego rodzaju albo orzeczeniem sądu polubownego, jak również roszczenie stwierdzone ugodą zawartą przed sądem albo przed sądem polubownym albo ugodą zawartą przed mediatorem i zatwierdzoną przez sąd, przedawnia się z upływem lat dziesięciu, chociażby termin przedawnienia roszczeń tego rodzaju był krótszy. Jeżeli

stwierdzone w ten sposób roszczenie obejmuje świadczenia okresowe, roszczenie o świadczenia okresowe należne w przyszłości ulega przedawnieniu trzyletniemu.

W niniejszej sprawie istotną okolicznością jest przerwanie biegu. Z treści nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym wynika, że świadczenie stało się wymagalne w dniu 13 lutego 1999 r. Jednakże przedawnienie tego roszczenia podlega regule określonej w art. 123 § 1 k.c. pkt 1 k.c., który stanowi, że bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia. Konsekwencje przerwania biegu przedawnienia wynikają z art. 124 k.c. Przede wszystkim po jakimkolwiek przerwaniu biegu przedawnienia termin biegnie na nowo, a ponadto, jego bieg rozpoczyna się od zakończenia postępowania rozpoczętego między innymi przez czynność w postępowaniu przed innym organem powołanym egzekwowania roszczeń danego rodzaju.

Wszczęcie egzekucji w dniu 15.07.1999r. przerwało bieg przedawnienia, a rozpoczęcie na nowo biegu przedawnienia przypada na 1 stycznia 2004 r.

W orzecznictwie od dawna ugruntowane jest stanowisko, że odsetki mają charakter świadczenia okresowego. Wyraża się to przyjętym poglądem, że z każdym dniem opóźnienia powstaje roszczenie wierzyciela o zapłatę zaległych odsetek i z taką samą częstotliwością ulega przedawnieniu. Zgodnie z powołanym wyżej art. 125 § 1 k.c. do odsetek ustawowych zasądzonych od powódki nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 2 czerwca 1999 r. zastosowanie ma 3 letni termin przedawnienia.

W konsekwencji inny jest termin przedawnienia odsetek ustawowych wynikających z orzeczenia sądu a inny pozostałej części należności tam ujętej.

Skoro wierzyciele złożyli ponowny wniosek o wszczęcie egzekucji w dniu 6 grudnia 2013 r., to niezależnie od wcześniejszego przerwania biegu przedawnienia (w latach 1999 – 2003), odsetki przed tą datą uległy przedawnieniu, bowiem pomiędzy 1 stycznia 2004 r. a 5 grudnia 2013 r. pozwani nie przedsięwzięli żadnej czynności przerywającej bieg przedawnienia.

Roszczenie powódki znajduje oparcie w przepisie art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. stanowiącym, że dłużnik może w drodze powództwa żądać pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w całości lub części albo ograniczenia, jeżeli po powstaniu tytułu egzekucyjnego nastąpiło zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie wygasło albo nie może być egzekwowane. Przedawnienie roszczenia stanowi tę drugą z powyższych okoliczności uzasadniających powództwo opozycyjne.

W sprawie poza sporem pozostawały fakty związane z rozpoczęciem biegu przedawnienia i jego przerwaniem, gdyż daty podejmowanych czynności, ich charakter wynikają z akt obu egzekucji komorniczych, szczególnie z czynności komorników oraz orzeczenia Sądu. W świetle tych bezspornych okoliczności nie budzi wątpliwości, że pozwani skutecznie przerwali bieg przedawnienia wszczęciem egzekucji przeciwko powódce w 1999 r. i ponownie w 2013 r. Czynność ta nie odniosła jednak skutku wobec odsetek. Te bowiem, jako świadczenie okresowe uległy przedawnieniu za okres dłuższy niż 3 lata przed złożeniem wniosku egzekucyjnego.

Mając powyższe na uwadze orzeczono o pozbawieniu tytułu wykonawczego w postaci nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym, bliżej określonego w sentencji wyroku, w części obejmującej odsetki ustawowe za okres od wymagalności roszczenia do dnia poprzedzającego wszczęcie egzekucji.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c. Obie strony były reprezentowane przez pełnomocników profesjonalistów. Powódka zgłosiła koszty w łącznej kwocie 2.591 zł, w tym koszty zastępstwa 2.400 zł. Pozwani zgłosili koszty według norm przepisanych, to jest 617 zł. Powództwo zostało oddalone co do należności głównej wynikającej z tytułu wykonawczego będącego przedmiotem sprawy. Nie sposób jednak nie uwzględnić, faktu, że odsetki nie podzieliły w znacznej części losu należności głównej. Przy ustalaniu kosztów przyjęto, że w sprawie istotna jest zarówno

wysokość należności głównej jak i odsetek (bo już wcześniej określono je tytułem wykonawczym). Odsetki przypadają za długi okres i co najmniej równoważą wartościowo należność główną. Stąd stosunkowe rozdzielanie kosztów w oparciu o powołany wyżej przepis.